

Giây oan

Cách đây ít lâu tôi bay sang tiểu bang khác để thăm người bạn thân, không gặp từ hồi còn ở Việt Nam. Buổi tối hôm đó sau khi đi ăn về nhà, hắn nói:

"Tao phải cho mày xem cái này! Để xem mày còn nhớ không?"

Hắn lôi ra từ trên kệ sách một cuốn truyện rách teng beng. Và tôi nhận ra ngay. Cuốn *"Of human bondage"* của W.Somerset Maugham, tôi đã khổ công tìm cho ra cuốn sách này để tặng người bạn thân, đã hơn ba mươi năm về trước.

Of human bondage là cuốn truyện nổi tiếng nhất của tác giả này, kể về mối tình đam mê của một chàng bác sĩ với một cô gái điếm! Tình yêu kỳ lạ của một chàng giai cấp quý tộc, nhưng say đắm một người con gái giai cấp thấp kém. Nhưng không hề được cô kia yêu lại, chỉ lợi dụng anh chàng. Sau này cô ta làm điếm nhưng chàng bác sĩ vẫn yêu thương và bảo bọc, cho đến lúc cô này chết vì bệnh giang mai nặng.

Tôi tặng bạn tôi cuốn sách này vì câu chuyện tình của hắn, kể cho tôi nghe một buổi tối ở Sài Gòn. Tôi lái xe đưa hắn đi vòng vòng buổi cuối tuần hắn được đi phép từ đơn vị về. Đang đi ngang con đường Tự Do, hắn bỗng kêu lớn:

"Dừng xe lại mày!"

Tôi thẳng gặp, không hiểu chuyện gì! Chỉ thấy một cô gái ăn mặc hở hang, trông

như gái điếm, đứng ở góc đường như đợi khách. Bạn tôi mở vội cửa xe, chạy lại gần cô gái, nói gì đó. Cô gái lắc đầu quầy quậy, rồi quay quả bỏ đi. Bạn tôi đi theo, nhưng chỉ được một quãng. Vì cô gái đã đến khoác tay một tên Mỹ cao lớn, như đã hện nhau từ trước và lên xe đi mất hút!

Bạn tôi trở lại, mặt buồn rười rượi, cạy miệng cũng không nói câu nào. Lâu lắm, hắn mới nói:

"Tên nó là Lệ! Mày đừng ngắt lời, tao sẽ kể hết cho mày nghe".

Hắn thở một hơi dài và bắt đầu kể:

"Lệ là gái điếm trong xóm của tao. Mày biết nhà tao rồi, trong ngõ hẻm trước bệnh viện Nhi Đồng đó. Ít ra khu đó cũng có vài ba động chứa. Lệ làm điếm từ năm 16 tuổi, nhưng nó đẹp lắm! Chắc phải có máu lai! Nhà tao gần đó nên thấy nó luôn. Và tao bắt đầu mê nó. Mê dữ dội như chưa bao giờ mê ai như vậy. Và sau này chắc cũng chẳng mê ai được như nó! Năm đó tao 17 tuổi, chưa bao giờ biết đàn bà. Nhưng dù biết nó làm điếm, tao vẫn mê say. Và Lệ cũng thích tao. Chắc nó cũng yêu tao lại! Rồi nó rủ tao bỏ nhà đi sống chung với nó! Nó thì không làm điếm nữa, bỏ tiền ra thuê một chỗ nhỏ và sống với tao như vợ chồng!"

Nhưng chỉ được một tháng. Vì tao còn đi học, bỏ học, bỏ nhà bố mẹ đi sống với nó, làm gì có tiền! Lệ

cũng chỉ sống với tao được chừng đó rồi hết tiền mang theo. Và sau cùng, nó làm điếm trở lại! Dĩ nhiên tao làm sao chấp nhận được nên thôi, về lại nhà bố mẹ sống! Tao nằm trên căn gác hơn hai tháng trời, không ra khỏi nhà, gần như không ăn uống gì, người chỉ còn da bọc xương! Rồi một ngày ngủ dậy, tao chợt quên hết Lệ và như người đờ mỗ sống dậy, tao ăn uống tẩm bổ, sống lại như cũ! Tao đi học lại, nháy hai lớp, rồi thi đậu Tú Tài như mày biết, lên học Luật và gặp mày sau đó! Bây giờ thì đi lính, sống chết không biết ngày nào! Nhưng hôm nay gặp lại Lệ, có lẽ là điếm bất tường chăng!"

Hắn chợt phá lên cười! Tiếng cười như tiếng khóc. Và hắn nói:

"Thôi đi nhậu đi mày! Cho tao quên chuyện đêm nay đi!"

Lâu không gặp và không tin tức, tôi tưởng hắn đã chết! Nhưng rồi lại gặp nhau trên đất Mỹ, sau mấy mươi năm. Hắn chỉ tay vào cuốn sách:

"Tao chưa có dịp cảm ơn mày tặng sách. Nhưng tao giữ luôn, đọc tới đọc lui, mới rách bươm ra như thế. Nhưng tao phải kể cho mày nghe. Chắc có duyên gì đó! Vì tao gặp lại mày. Nhưng trước đây 3 tháng, tao gặp Lệ, ngay tại thành phố này! Mày có tin được không?"

Tao đang đi trong khu phố người Việt, bỗng thấy có người gọi tên mình. Quay lại là Lệ! Tao nhận ra ngay!

Giây oan

Làm sao quên được. Nhưng Lê bây giờ đẹp lắm. Lại ăn mặc sang trọng như người giàu có. Lê hỏi thăm tao và mời về nhà chơi! Mà không tưởng tượng được. Lê đưa tao về bằng chiếc Mercedes loại mắc tiền nhất, về một ngôi nhà lộng lẫy huy hoàng như một dinh thự. Thấy tao ngẩn người trở mắt nhìn, Lê giải thích cho tao:

" Em sẽ kể hết cho anh nghe sau. Nhưng đại khái, em được như ngày nay chỉ vì hai người chồng Mỹ em lấy đều chết sớm cả!"

Hóa ra, Lê lấy một tên Mỹ năm 1974, theo chồng về nước. Nó mua bảo hiểm nhân thọ một triệu đô la đứng tên Lê thừa hưởng. Và chỉ hai năm sau bị ung thư phổi đi ngay! Lê tái giá với một tên Mỹ khác. Hắn cũng mua bảo hiểm nhân mạng cho nàng, chắc cũng một triệu hay hơn nữa. Rồi 5 năm sau, bị heart attack đi luôn! Lê sau đó gặp tên chồng bây giờ, tên này giàu lắm, chủ nhân CEO của một công ty lớn gì đó. Không cần mua bảo hiểm nhân mạng gì cả. Nhưng nếu đi nữa, Lê sẽ thành người Việt giàu nhất nước Mỹ này!

Tên bạn chợt ngưng chuyện kể. Hắn nhìn tôi rồi phá lên cười:

"Mày bỏ cái nhếch mép nửa miệng của mày đi! Trông đều giả quá! Tao biết mày nghĩ gì. Nhưng tao không như mày nghĩ đâu! Của đáng tôi! Nhà chỉ có mình tao với Lê. Chẳng

chồng Mỹ ở văn phòng chưa về. Nó dắt tay tao vào phòng ngủ. Nhưng mày biết không? Tao dắt tay lại. Nói thôi! Tao không phải người tử tế gì. Nhưng tao nghĩ đến Lê! Nó đổi đời được như thế này là chuyện cực kỳ hãn hữu. Từ một con điếm bây giờ trở thành một phu nhân sang trọng lịch sự, giàu có, đổi xác hoàn toàn. Chỉ trong chuyện thần tiên mới được như vậy.

Nó có thể còn yêu tao, tình xưa nghĩa cũ. Nhưng ngủ với nhau một lần để làm gì nữa! Tao biết Lê! Nó có thể trở lại con đường xưa cũ dễ dàng. Con đường trơn tuột, có thể thành vực thẳm được lắm! Nên tao muốn giữ cho nó! Tao không phải người chính nhân quân tử đâu! Nhưng tao vẫn còn yêu nó! Như ngày đầu! Và tao bỏ ra về chỉ vì vậy!"

Tên bạn nheo mắt nhìn tôi:

"Mày đừng thán phục tao vội! Vì tao còn có ý nghĩ khác nữa! Lê có số sát phu nặng! Hai thằng Mỹ về châu tiên tổ rồi, tên thứ ba nhiều lắm được vài năm nữa là cùng! Lúc đó tao trở lại với Lê cũng còn kịp cơ mà! Mà sống được đến bây giờ, mạng tao cũng khá lắm! Mà tao có đi trước Lê, cũng đã sao. Ít nhất trong vài năm được hưởng đời với cả triệu Mỹ Kim! Cũng đủ xài mày đi!"

Lần cuối cùng tôi điện thoại hỏi thăm người bạn vàng. Hắn vẫn nghèo rớt mùng tơi. Và vẫn còn tiếp tục chờ đợi!